

OTTA (slutet o), f. 1. 1) (i fornspråket och ännu i folkspråket) Tiden emellan kl. 5 och kl. 6 på morgonen. — 2) Se *Ollesång: Gå i o-n*. Deraf: Julotta.

OTTEMÅL (slutet o), n. 3. Mål, som intages helt bittida på morgonen.

OTTESÅNG (slutet o), m. 2. Gudstjenst, som hålles bittida på morgonen. — *Ss. O-spredikan*.

OTTEVARD (slutet o), m. 2. Se *Ottömål*.

OTTOMAN, ättömán, m. 3. Turkisk hvilo-bädd, låg soffa.

OTTOMANISK, ättömánissk, a. 2. *O-a porten*, turkiska kabinettet. Betyder egentl. hufvudingången till kejserliga palatset i Konstantinopel.

OTUKT, m. sing. 1) Brott emot kyskheten. *Bedriva o. Förföra till o. Låta bruka sig till o.* — 2) Okyskt lefnadssätt. *Lefva i o.* — *Syn.* Okyskhet, Liderlighet, Lösaktighet, Skörlefnad.

OTUKTIG, a. 2. Som bedriver otukt, lever i otukt. *En o. qvinsperson.* — Säges äfven om sak, t. ex.: *O-t lefnadssätt.* — *Syn.* Okysk, Liderlig, Lösaktig.

OTUKTIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara otuktig. *En qvinnas o.* — 2) Se *Otukt*.

OTUKTIGT, adv. På ett otuktigt sätt, i otukt. *Lefva o.* — *Syn.* Okyskt, Liderligt, Lösaktigt.

OTUR, ótúr, m. 3. Brist på tur i spel eller eljest. *Spela med o. Sitta i o., hafva otur i spel.* *Han har o. i befodringsväg.*

OTVIFVELAKTIG, a. 2. Som ej kan be-tviflas. *O. visshet.* — *Syn.* Se *Obestridlig.* — *Otvifvelaktighet*, f. 3. — *Otvifvelaktigt*, adv.

OTVUNGEN, a. 2. neutr. — *et.* 1) Ej tvun-gen, ej genom tvång frambringad. *En o. bekän-nelse.* — 2) (i litteratur och skön konst) Som ej lider af tvång. *En o. stil.* — *Syn.* Ledig, Osökt, Okonstlad, Naturlig.

OTVUNGENHET, f. 3. Frihet ifrån tvång. — *Syn.* Ledighet, Osökhet, Naturlighet.

OTVUNGET, adv. 1) Utan tvång. *O. tillstå-näggas.* — 2) Ledigt. *Föra sig o.*

OTYDLIG, a. 2. Ej tydlig. *Meningen är o.* — *Syn.* Oklar, Oredig, Dunkel, Mörk.

OTYDLIGHET, f. 3. Brist på tydlighet. *Det råder o. i hans stil.* — *Syn.* Oklarhet, Dunkel.

OTYDLIGT, adv. På ett otydligt sätt. *Se någonting o.* — *Syn.* Dunkelt, Oredigt.

OTYG, ótyg, n. 5. Se *Djefvulskap*.

OTYGLAD, a. 2. (fig.) Ej återhållen, ej hejdad, ej bunden af lag eller ordning. *O-e begär.* — *Syn.* Tygellös, Ordninglös, Otamd, Sjelfsväldig, Ohejdad, Hejdlös, Omåttlig.

OTYGLADT, adv. Utan hejd, utan återhåll. — *Syn.* Tygellöst, Hejdlöst, Ohejdadt, Sjelfsväldigt.

OTYMLIG, a. 2. (fam.) Plump, grof, tölpig. — *Otymlighet*, f. 3.

OTÄLIG, a. 2. 1) Ej tälig. *O. i lidandet.* — 2) Harmsen, förargad. *Blifva o. öfver något.*

OTÄLIGHET, f. 3. — *Otälighet*, adv.

OTÄCK, a. 2. (fam.) 1) Ganska ful. *En gammal o. karing.* — 2) I hög grad oren, smutsig. *Kläderna äro så o-a af smuts, att de ej kunna visas.* — 3) Ganska svår, besvärlig, hinderlig, plågsam, ledsam. *O-a vägar. O-t väder, väglag. Ett o-t håll. En o. tandvärk, snufva.* — 4) (i sedlig mening) Afskyvärd, ohyg-glig. *Hvilken o. händelse, historia! En o. hand-ling. Ett o-t drag.* — 5) I hög grad plump, grof, oanständig. *O-a ord. O-t prat.* — *Syn.* (för alla bem.) Gemen.

OTÄCKA, f. 1. (fam.) Otäck qvinna.

OTÄCKHET, f. 3. (fam.) 1) Egenskapen att vara otäck. — 2) Otäck sak, otäckt ord, yttrande. — *Syn.* Gemenhet.

OTÄCKING, m. 2. (fam.) Otäck karl eller gosse.

OTÄCKT, adv. I. På ett otäckt sätt. *O. ful.* — *Syn.* Afskyvärd, Gement.

OTÄCKT, a. 1. II. Ej täckt, ej betäckt; utan tak. *Ett o. hus.*

OTÄMJJELIG, a. 2. Som ej kan, ej låter sig länjas.

OTÄNKBAR, a. 2. Ej tänkbar; som man ej kan tänka sig; hvars kunnetecken ej låta förena sig till ett begrepp. *En o. händelse. Det är o-t, att . . .* — *Syn.* Omöjlig. — *Otänkbarhet*, f. 3.

OTÄT, a. 2. Ej tät. *Dörren, tunnän är o. O. gärdesgård.* — *Syn.* Gisten, Läck, Gles. — *Otätthet*, f. 3.

OTÖRSTIG, a. 2. Som fått sin törst tillfreds-ställd. I uttrycket: *Dricka sig o.*

OUMBÄRLIG, a. 2. Som ej kan umbäras. *O. hjälpreda.* — *Syn.* Nödvändig.

OUMBÄRLIGEN, adv. Se *Oumbärligt*.

OUMBÄRLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara oumbärlig. *En persons o.*

OUMBÄRLIGT, adv. På ett oumbärligt sätt. *O. nödvändig.*

OUMGÅNGSAM, a. 2. Ej umgängsam. — *Syn.* Osällskaplig, Otillgänglig. — *Oumgäng-samhet*, f. 3. [Oomg—.]

OUNDGÄNGLIG, a. 2. Som ej kan undgås, undvikas. *Det blir o-t att . . .* — *Syn.* Ound-viklig, Oeftergiftig. — *Oundgänglighet*, f. 3. — *Oundgängligen* o. *Oundgängligt*, adv. [Oumg—.]

OUNDEVIKLIG, a. 2. Som ej kan undvikas. *Tro på ett o-t öde.* — *Syn.* Se *Oundgänglig.* — *Oundviklighet*, f. 3. — *Oundvikligen* o. *Oundvikligt*, adv.

OUPPHINNELIG, a. 2. Som ej kan upp-hinnas.

OUPPHÖRLIG, a. 2. Som fortgår, fortsättes, fortfar utan uppehör, utan uppehåll; beständigt förnyad. *O-a bekymmer, förargelser, ledsam-heter.* — *Syn.* Idkelig, Oafbruten, Oafåtlig, Be-ständig.

OUPPHÖRLIGEN, **OUPPHÖRLIGT**, adv. Utan uppehör. *Det regnar o.* — *Syn.* Idkeligen, Oaf-brutet, Beständigt, Oafåtligt.

OUPPLYST, a. 1. Ej upplyst (både egentl. o. fig.). *O. rum.* (Fig.) *En af nåden o. men-niska.*

OUPPLÖSLIG, a. 2. Som ej kan upplösas. Mest i fig. mening. *O. knut.* (Fig.) *En o. äkta förening.* — *Syn.* Olöslig. — *Oupplöslighet*, f. 3. — *Oupplösligen*, o. *Oupplösligt*, adv.

OUPPMÄRKSAM, a. 2. Ej uppmärksam. *O. på sina pligter.* — *Syn.* Oaktamt. — *Ouppmärksamhet*, f. 3. — *Ouppmärksamt*, adv.

OUPPSTIGEN, a. 2. neutr. — *et.* Som ej uppstigit ur sängen. *Han var ännu o.*

OUPPSÄTLIG, a. 2. Som sker utan uppsåt, utan öfverläggning. *O. glömska.* — *Syn.* Oaf-sigtlig, Öfverlagd, Ofrivillig.

OUPPSÄTLIGEN, **OUPPSÄTLIGT**, adv. Utan uppsåt. *O. tillfogad skada.*

OURSÄKTLIG, a. 2. Som ej kan ursäktas. *O-t fel.* — *Syn.* Oförlätlig, Oförsvarlig.